

Skleněný
mústek
2016

Jakub Glofák

VÝJIMEČNÍ

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jakub Glofák © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-123-5

Obsah

Kapitola první Setkání

Kapitola druhá Začátek konce

Kapitola třetí Konec života

Kapitola čtvrtá Cesta do neznáma

Kapitola pátá Krvavá lázeň

Kapitola šestá Výzva

Kapitola sedmá Zkáza rodu Helsingů

Kapitola osmá Návrat domů

Kapitola devátá Svět výjimečných

Kapitola desátá Sbližení

Kapitola jedenáctá Nový domov

Kapitola dvanáctá Rada výjimečných

Kapitola třináctá Organizace spojených národů

Kapitola čtrnáctá Klíčník

Kapitola patnáctá Bezejmenná čarodějka

Kapitola šestnáctá Výjimeční proti výjimečným

Kapitola sedmnáctá Zisk a ztráta síly

Kapitola osmnáctá Tváří v tvář

Kapitola devatenáctá Svoboda pro zajatce

Kapitola dvacátá Konec nadějí

Výjimeční

I

Poznání

Kapitola první

Setkání

„Jste si jistí, že to chcete?“ zeptal se Jakub naposledy.

„Ty vole, kolikrát se ještě zeptáš? Jednou jsme řekli, že do toho jdeme, tak do toho jdeme. Nejsme žádní srabi,“ odpověděl Zdeněk.

„Jakmile do toho půjdete, už nebudete moct zpět,“ dodal Kuba a rozhlédl se po všech.

U kulatého stolu seděli čtyři kamarádi, kteří chtěli vyzkoušet, zda je pravda co se o něm vypráví. Říkalo se, že umí mluvit s mrtvými a vyvolat duchy. Jasně, každý z televize zhruba ví jak se to dělá, ale když je tu někdo, kdo na tohle téma má být odborník, ať se ukáže, řekla si takhle parta.

Byl to místní podivín, který v patnácti utekl z děcáku. To se o něm vědělo. Pak ale na několik let zmizel a objevil se v téhle vsi až o pět let později. Kde byl, co dělal, dodnes nikdo neví. Byl mezi pohřešovanými nejen v Česku, ale později také v celé Evropě. Když se zničehonic objevil, v celé zemi z toho bylo pozdvižení, zajímaly se o něj média. Nemluvil s nimi a vyhýbal se jim a tak to naštěstí brzo utichlo. Ve vesnici se ale od té doby o něm povídá, že je podivín. Často ho vídali na hřbitově a odtud nejspíš vznikla pověra, že mluví s mrtvými. Ty nejstarší babky se vždy jen potutelně smály, když si ženské v krámu vyprávěly, že Jakub je upír nebo že je sám mrtvý.

Jakub ostatně dělal vyvolávání duchů i po okolních vesnicích a nechával si za to platit. Vědělo se tedy z čeho žije. Lidé středního věku předpokládali, že je to šarlatán. Starší lidé mysleli, že za ním chodí mrtví a rozmlouvají s ním a kromě těch, kteří si ho zaplatili, aby jim sdělil, co si myslí jejich babička a proč odkázala dům charitě a ne své dceři, se ho ostatní spíš báli.

Tahle parta, kterou Jakub už neznal, jelikož teprve chodili na střední zatímco Jakubovi už táhlo na sedmadvacet, se rozhodla, že si ho vyzkouší.

„Hele, neprodlužuj to, naši se z Prahy vrátí po druhé ranní, takže máme co dělat, abychom to tu uklidili,“ zakňoural Ondřej.

„Jestli on se nevykrucuje, bo nic neumí,“ zasmál se hlasitě Franta.

„Já na tohle věřím, tak rychle, ať to máme za sebou,“ špitla Petra.

„Je úplně jedno, zda věříte nebo ne. Duch se zjeví i nevěřícím. Důležité je, ho správně vyvolat. Odstranili jste odtud všechno kované?“ zeptal se Jakub a podíval se na Ondřeje, na jehož půdě se všechno odehrávalo.

„Jo,“ zabručel Ondřej, „i ze stolu jsem vytáhl hřebíky,“ dodal.

„Dobře,“ řekl Jakub a rozhlédl se po půdě.

Dveře byly zavřené a zamčené, okna na petlice, jen na protější straně bylo seno. Ale toho se neobával. Nepředpokládal, že svíčka, která na stole plápolala by se k senu mohla dostat.

Stůl byl rozdělen dvěma ubrusy. Červeným na pravé straně a modrým na levé. Ke všemu bylo k vyvolávání připraveno těžítko ve tvaru trojúhelníku. Byl černé a z těžkého kamene. Jakub měl i jiná těžítka, ale chtěl, aby ostatní skutečně uvěřili, že jím nepohybuje on.

„Ok, není důvod to zdržovat. Můžeme začít,“ dodal a dotkl se prsty Zdeňka, který hned ucukl a Petry, za což se mu dostalo nenávistného pohledu Franty.

Jakub si pomyslel, zda mu to za těch pár stovek, které tihle pubertáci sesmolili stojí, ale pak si řekl, že si zaslouží pořádnou lekci.

„Musíme se všichni dotýkat aspoň prsty,“ vysvětlil.

Všichni tedy dali ruce na stůl a vzájemně se dotkli malíčky.

„Fajn. Mluvit budu jen já a taktéž pokládat dotazy. Za žádnou cenu se nerozpojujte. Duch to může brát jako zlé znamení. Třeba, že mu nevěříte nebo že si z něj děláte srandu a rušíte ho jen tak.“

Po téhle větě se Franta posměšně usmál a Jakuba poprvé napadla myšlenka, že tahle seance špatně skončí.

„Červená barva je ano, modrá ne, jasné? Už víte, koho chcete vyvolat?“ zeptal se a opět se po všech rozhlédl.

„Jasně, pičo, chceme vyvolat Bořka,“ bleskově vypálil Zdeněk. Jakub si povzdychl.

„Až s ním budeme mluvit, žádné vulgarity, žádné sexuální nářky.“

„Jasně, vole,“ dodal Zdeněk.

„Je to vaše věc, já se jich nebojím. Ale pak neříkejte, že jsem vás nevaroval.“

Po téhle větě všem lehce přejel po těle mráz. Jakub to řekl naprosto vážně a všem došlo, že třeba je to, co se o ně vypráví, pravda a že to navíc za pár chvil zjistí.

„Kdo to je Bořek? A proč zrovna jeho?“ zeptal se Kuba.

Petra se nervózně podívala po ostatních.

„Kluci, já myslím, že bychom ho měli nechat na pokoji.“

„Blbost, já chci vědět, co se tenkrát stalo. Mě to zajímá,“ obořil se na ni Franta.

„Zrovna v mojem domě budem vyvolávat toho cipa,“ obrátil oči v sloup Ondřej.

„Já chci taky vědět, proč umřel a hlavně kdo ho zabil. Ne že by mi chyběl,“ přidal se do diskuze Zdeněk.

„No jen, aby se nenasral a nerozmlátil mi barák,“ řekl Ondřej.

„Stejně je to celé kravina, nic se nestane, maximálně se mu vysmějeme, co to bylo za debila. Co by nám mohl udělat?“ řekl posměšně Franta.

„Řekněte mi, na co se ho mám ptát, to za první. Pak mi řekněte, co se stalo, abych měl přehled a taky vás upozorňuju, a to podruhé a naposledy, že se duchovi nevysmívejte a neurážejte ho. Mohlo by to špatně dopadnout. Co se může stát opravdu vědět nechcete. Ale může vám udělat ze života peklo na dlouho,“ přidal se Jakub.

„To pochybuju. Co může udělat duch? Je mrtvý, neviditelný a průhledný,“ řekl Zdeněk a spolu s Frantou se zasmáli.

„Váš problém je, že si ducha představujete jako Caspera, ale já vás varoval. Pak poznáte skutečnou pravdu, pokud se mými radami nebudete řídit.“

Jakub pocítil, jak Petra sebou trhla a také Ondra poslouchal pečlivě každé slovo, které vypustil muž naproti němu, z úst.

„Hele, nebuďte volové, jestli mi kvůli vám Bořek zapálí dům, tak mě naši zabijou,“ vykřikl.

Zdeněk a Franta opět vybuchli v bujarý smích.

„Ticho blbci, vedle nás jsou další baráky...aby sousedi nemuseli volat policii,“ uklidňovala je Petra.

„Vy se taky všeho bojíte,“ řekl Zdeněk a zapálil si cigaretu.

„Super vole, tak ještě se běž posadit do toho sena, magore,“ řekl Ondra, sebral mu ho, postavil se, típl ho o dřevěný trám a vyhodil z okna. Pak okno zase zavřel a posadil se.

„Co děláš, vole?“ obořil se na něj Zdeněk. „Tak svíčka ti nevadí, ale cígo jo.“

„Svíčka je na stole a na té jsme se domluvili, že k tomu musí být, ale vajgl kamsi odhodíš a je průser. Navíc jsou tu zavřená okna, se máme kvůli tobě udusit?“

„Se neposer, blbečku...“ řekl Zdeněk.

„Sám si blbeček,“ oplatil mu Ondřej stejnou mincí.

Tahle diskuze rozesmála Frantu.

„Hmmm,“ odkašlal si Jakub, „ty prachy jste mi dali za to, že vyvolám ducha a ne že budu poslouchat tyto debilní kydy. Taky se můžu sebrat a jít, ale nepočítejte s tím, že peníze dostanete zpět.“

„Sory, no,“ řekl Zdeněk a všichni byli rázem zticha.

„Fajn, Petro, ty mi řekni, jak to bylo s Bořkem. Stručně, prosím!“

Petra se podívala po všech a když nikdo nic nenamítal, začala.

„Bořek byl náš učitel na chemii. Měli jsme ho v prváku. Byl hodně náročný a puntičkář. Strašně rád dával pětky a taky rád dělal pokusy, které třeba zamořili třídu ve které se pak nedalo vydržet. Tohle dělal hlavně na začátku dne, abychom nemohli utéct nebo před tělo-

cvikem. Zavřel pak všechna okna a když jsme se vrátili, tak to bylo něco hrozného.“

„Tohle přescoč, řekni mu, jak umřel,“ přerušil ji Franta.

„Ať řekne, co považuje za důležité,“ řekl mu Jakub, „pokračuj.“

„Měl takový zvláštní systém známkování. Skoro každý ve třídě s ním měl problémy ohledně známky. Mysleli jsme si, že přepisuje písemky schválně tak, aby každý dostal horší známku, než na jakou tu písemku napsal. Nikdy neopravoval písemky před náma. Vždycky se jen vrátil s opravenýma, ale čas od času někdo, kdo ho v hodině našel, měl v písemce něco přepsané. Bořek tvrdil, že to student přepsal sám předtím než písemku odevzdal, ale vždycky to bylo jiným písmem a tužkou. No a za tuto nenadálou chybu šla známka o stupeň níž. Naše stížnosti nikdo nebral vážně. Byl to učitel a každý ve škole věřil jemu. Jednou se ale stalo, že takhle strhl známku klukovi, který měl obecně problémy s učením. Byl prostě pomalejší, ale snažil se. Z dějepisu měl třeba jedničky, z češtiny taky, ale z matiky, fyziky nebo chemie každý rok propadal, ale na konci roku to vždycky nějak dotáh.“

„Z chemie u Bořka propadal skoro každý,“ dodal Zdeněk.

„Bože, jak baba začne něco vyprávět, to je na dvě hodiny,“ povzdychl si Franta.

„No a díky tomu, co Bořek udělal, ten kluk propadl. Jediný předmět. Bořkovi domlouvala třídní, Jiřího rodiče, my ostatní, aby ho znova vyzkoušel, ale nic nepomohlo. Bořek z toho měl skoro radost, že konečně někdo propadl. Ten kluk byl nešťastný, ale co se dalo dělat. Konec školního roku celý probřečel. A nakonec se zabil. Skočil ze skály, co je tady kousek. Týden před vysvědčením. Bořka to nijak nevzalo, byl v klidu, na to, že se mu zabil žák, kvůli jeho vysvědčení. Ředitelka si ho sice pozvala na kobereček, ale stejně ho nevyhodili. O tři dny později od té sebevraždy byl ale nalezen Bořek mrtvý na školním hřišti. Přímo pod okny naší třídy. Zjistilo se, že ho někdo umlátíl cihlou. Jenže policajti nikdy nezjistili, kdo ho zabil. Nenašli pořádnou stopu, jen se ví, že to bylo den před vysvědčením. Staré babky pak vykládaly, že to byl duch Jirky, ale kdo ví,“ dodala Petra a rozhlédla se kolem, zda někdo nechce něco dodat.

„Máte na někoho podezření?“ zeptal se Jakub.

„Tak byl to velký kámoš tady Ondry, že jo Ondra?“ zasmál se Zdeněk a plácl Ondřeje po zádech.

„Hele klid, já nikoho nezabil, jo? Byl jsem rád, že je mrtvý, ale to je všechno,“ vykřikl vyděšeně Ondra.

„Klídek vole, tě nikdo neobviňuje, ale ty ses vyděsil, jako bys to opravdu udělal,“ řekl Franta.

„Ne, Ondra je měkejš, ale policajti podezřívají rodiče Jirky, ale nikdy se nezjistilo kdo se mohl v noci dostat do školy. Tělo našli ráno a ví se, že ještě v deset večer seděl Bořek v kabinetě. Volal matce, že už jde domů,“ dodal Zdeněk.

„Mám-li tomu rozumět správně, vy chcete vědět, co se tenkrát stalo a kdo ho zabil?“ ujasnil si Jakub.

„Jasně, třeba to byl přece jen někdo z nás, kdo ví,“ řekl Franta a Zdeněk se opatrně rozhlédl po ostatních. Ondra na sucho polkl.

„Nebo nějaký učitel. Prostě nějaký vražedný maniak a my se s ním normálně bavíme, jako by nic,“ dodal Franta.

„Stejně s tím nebudeme moct jít na policajty. Nebude to žádný důkaz, že nám to Bořek sám řekne,“ vyhrkl Zdeněk.

„To ne, ale budeme jistě vědět na koho si dát pozor a kdo je vrah. Třeba mu můžeme i poděkovat. Všichni jsme rádi, že nás ho zbavil,“ zasmál se Franta.

„S tím se nežertuje. Pokud skutečně Bořivoj byl takový, jaký říkáte, že byl, a má tím pádem na svědomí lidský život, bude jen rád, že může na chvíli zmizet z říše smrti. To je svět, kam chodí hříšné duše. A může mít chuť si tady na světě užít. Nevím, jestli je dobré někoho takového vyvolávat, z toho můžou být jen problémy. Zvláště, pokud by skutečně byl vrahem někdo z vás a duch to ví,“ řekl Jakub.

„Aha, já to věděl, takže zpátečka. On vyvolávat neumí a už se vykrukuje,“ plácl našťvaně Franta do stolu.

„Počkej, duše nechodí do pekla, když hřeší?“ zeptal se Ondřej.

„Chodí, ale to je dlouhý proces. Nejprve se pohybují po světě, straší, nemají klid. Pokud se jim podaří odčinit to zlé co napáchali, odchází do nebeské říše mrtvých, ale pokud ne, zůstávají v pekelné říši mrtvých tak dlouho, dokud je peklo nepřijme. Pak následuje očištec v pekle. A to je něco, co bych nikomu z vás nepřál zažít. Duše zažívá bolest, jakou si nedovedete představit. Trpí za hříchy.“

„Bože, to jsou hovna, jak ho můžete poslouchat. Takové pohádky. Viděl to někde ve filmu a teď nás tím krmí. Nebo je to nějaký Jehovista,“ chytnul se za hlavu Franta.

„Počkej,“ vykřikla Petra, když se Jakub zvedal, „tak jsme si ho snad zaplatili, ne? Mě to zajímá,“ řekla Frantovi a obrátila se na Kubu. „Co by se stalo, kdyby vrah byl někdo z nás a duch by to věděl? A jak to, že to neví, přece každý ví, kdo ho zabil, ne?“

„Proč by musel? Když někoho střelíš do hlavy zezadu, nebo ho otrávíš, tak mrtvý těžko ví, kdo ho zabil. Pokud ho při zabíjení neviděl, nebo s ním předtím nemluvil. A co by se stalo? No co asi? Naštval by se a dostal by chuť se pomstít. Jste si jistí, že s tím nikdo nemáte nic společného?“

Zdeněk naprázdno polkl, ale nic neřekl, Ondřej vyděšeně zíral, Franta se potutelně usmíval a Petra čekala, zda se někdo projeví.

Když nikdo nic neřekl, Kuba pokračoval.

„Myslím, že jsme se zdržovali víc než dost. Je načase začít. Od této chvíle mluvím jen já. Chytněte se dlaněmi tak, abyste se dotýkali malíčky. Žádné úsměšky a poznámky, nechceme ducha poštvat proti sobě. Ještě mi řekněte, kdy přesně zemřel.“

„Třicátého šestý dva tisíce dvanáct,“ odpověděla Petra.

Když bylo vše splněno, Kuba se podíval na hodiny.

„Ještě máme dvě minutky, začneme přesně o půlnoci.“

V bance bylo jako obvykle hodně lidí. Fabián věděl, že měl do banky přijít dopoledne, ale šéf ho nepustil. Přitom to má z kanceláře jen přes ulici. Takhle teď musí stát v dlouhé frontě a čekat až na něj přijde řada. Už mohl být dávno doma.

Banka byla jedno z míst, které Fabián nemusel. Spousta lidí, kteří o něco žádají. Někteří zoufalí o půjčku. A byli ještě zoufalejší, když ji nedostali. Hypotéky, dluhy a spousta dalších problémů. Fabián zkrátka viděl banku jako jeden z ústavů, kde lidi nevstupují šťastní a často také nešťastní vycházejí. A tady v Maďarsku je to podobné, jako

v dalších zemích střední Evropy. Lidi si půjčují, pak nemají na splátky, protože je třeba vyhodit z práce. Banka pro Fabiána zkrátka nebylo veselé místo.

Takových budov bylo podle něj spousta. Katastr, radnice, nemocnice, pojišťovny a řada dalších. Nerad zde chodil a návštěvu odkládal, jak dlouho jen mohl.

Nyní už ale odkládat návštěvu banky déle nešlo. Fabián měl dobrý plat a právě hypotéku si chtěl vyřídit. Táhlo mu na pětatřicet a stále neměl vlastní bydlení. Nebydlel sice u rodičů, ale ten podnájem byl taky na nic. V zimě nefungoval bojler a tak zůstal bez teplé vody, v létě se pokazilo wc a Fabián zase musel počkat s potřebou až do práce. Nejhorší to bylo přes víkend. Skoro nic nejedl, aby se mu na záchod nechtělo.

Jenže lidí bylo v bance skutečně mnoho a Fabiána napadlo, zda by neměl přece jen odejít. Za pár minut litoval, že to neudělal.

Když už před Fabiánem byli jen dva zákazníci, vtrhli do banky dva muži v černých kuklách. Oba samopaly v ruce.

„Všichni na zem, lehnout a nehýbat. Každý, kdo se jen pohne, dostane kulku mezi oči. A druhé varování nedostanete!“ zařval jeden z mužů, zatímco druhý běžel k první přepážce.

„Trezor, kde je trezor?!“ zařval.

Žena za přepážkou mlčky ukázala ke kovovým dveřím.

„Vem si klíče a jdeme,“ přikázal muž v kukle.

Jeden muž tak stál se samopalem a mířil s ním na ležící přítomné a značně vyděšené lidi, druhý šel s bankovní úřednicí někam dozadu.

Fabián ležel a přemýšlel.

Takže to zase musím použít? Řekl jsem si, že už to dělat nebudu. Ale kdo ví, čeho jsou tihle dva schopní. Dal oči v sloup a postavil se.

Již ve chvíli, kdy se začal sbírat ze země si ho všiml jeden z lupičů.

„Co děláš, ty hajzle, lehni si, nebo tě odprásku!“ zařval.

„Poslechněte ho, prosím,“ zaúpěla jedna z žen.

„Nemá cenu si hrát na hrdinu,“ křikl muž v obleku.

Fabián se na ně podíval, lehce zakroutil hlavou a vyšel muži v kukle vstříc.

„Co děláš?“ stačil ještě křiknout muž se samopalem.
Pak zazněl výstřel a Fabián zavřel oči.

U tyče se právě svlékala dívka. Už měla pryč podprsenku a kalhotky měly jít dolů co nevidět. Atanas přemýšlel, co může dívku dohnat k tomu žít se svlékáním před starýma uslintanýma chlapanama. Na druhé straně se jen svlékají. Prostitutky jsou na tom v tomhle ohledu mnohem hůř. Pak si objednal další rundu. Nepočítal kolikátá to byla v pořadí. Dnes chtěl jen pít. Čas od času tak zaháněl smutek z života. Z životního osudu jež ho potkal. A uvědomil si, že jeho osud taky dohnal k činům, které musel dělat.

V duchu si stěžoval na matku s kým se to spustila a díky komu teď takhle musí žít. A přemýšlel, co dál.

Nejspíš bych se měl ukrýt někde v Argentině. Nebo v hlubokých kanadských lesích. Tady v Bulharsku to sice nebylo příliš nebezpečné, ale Interpol, který měl na krku, ho může vypátrat kdekoli a kdykoli.

Nebo zmizím do Asie. Afrika je taky dobrá, ale tam se nedá pořádně žít. Chudoba a nemoci a příšerné vedro, to není pro mě, pomyslel si.

Z přemýšlení ho vytrhla drobná hádka, která přerostla v rvačku. Otočil se, aby zjistil co se stalo.

Jeden z návštěvníků si striptýzový klub spletl s bordelem a rozhodl se užít si i pár dotyků. Jakmile se začal sápat po slečně, co si právě sundala veškeré oblečení, ochranka se rozhodla striptérku bránit. Jenže to se zase pro změnu nelíbilo jeho kamarádům. Nejprve se dohadovali. Člen ochranky chtěl, aby parta opustila podnik, to se jim ale moc nezamlouvalo a když usoudili, že je jich většina a na člena ochranky budou stačit, jeden z nich mu vypálil ránu mezi oči. Nebýt alkoholu, zřejmě by takovou hloupost neudělal. Každý totiž viděl, že člen ochranky je pořádná gorila se svaly Herkulese. Tihle ochránci jsou ale ve své podstatě hrouda svalů bez pořádného mozku. Aspoň to si o nich myslel Atanas.

Golem v lidské podobě se rozhodl pro tvrdou omertu a napálil muže, který mu dal ránu. Následně začala ostrá rvačka, protože přátelé se rozhodli svého kamaráda bránit. A vzduchem litaly sklenice, popelníky.

Atanas věděl, že brzo přijede policie, ale dokud neslyšel houkačku, neměl zájem odcházet. Chtěl vědět, jak celá mela dopadne.

Samozřejmě krev tekla proudem, striptérka utekla z pódia, barman volal policii a na tento popud nečekal zdaleka jen Atanas. Většina hostů rychle utekla, jakmile viděla nebo slyšela barmana volat. Atanas tušil, že jsou tady i významní lidé, jejichž pověsti by přítomnost médií a policie neprospěla. Jiní u sebe měli nějaký ten sáček heroinu nebo trávy. A další, podobně jako on, byli hledaní policií.

A tak se zvedl a zamířil k východu. Dlouhé pozorování tupců, co si rozbíjejí hlavy püllitrama si ale vybralo svou daň. Ve chvíli, kdy tedy mířil z klubu pryč se do ulice vřítla policie. Atanas ještě udělal pár rychlých kroků, aby zmizel do temné uličky. Vzhledem k tomu, že se jednalo o slepou ulici, vyhodnotil, že bude lepší zde počkat než odjedou. Na světlo nemohl a uniknout nebylo kudy. Tedy, normálně uniknout.

Bylo mu jasné, že policajti můžou klub prohledávat klidně i hodiny, ale nedalo se nic jiného dělat než čekat.

Nepočítal ale s tím, že i mezi policisty jsou občas snaživci.

Když vycházel z klubu, policejní auta už mířili k jeho vchodu a viděli tak Atanase unikat do postranní uličky. Samozřejmě, že jim došlo, že není normální, aby člověk prchal bezdůvodně před policií. Sice je ještě nenapadlo, koho že to budou mít před sebou, ale byli toho názoru, že jen někdo, kdo má se rvačkou něco společného nebo kdo má u sebe kupříkladu drogy, má důvod zmizet.

A tak zatímco velitel zásahu hlasitě vykřikl jména těch, kteří se měli podílet na zatýkání a akci v klubu, což Atanase uklidnilo, tiše ukázal na několik policistů, ti vytasili zbraň a pomalu se blížili k uličce. Atanas viděl přicházející stíny. A pochopil, že se jedná o policii, která se k němu blíží. Také věděl, že ho museli vidět při odchodu, ale nebyl si tak úplně jistý, zda naprosto přesně vědí, kdo je.

Popošel tedy úplně nakonec této slepé ulice. A rychle si prohlédl

možné únikové východy. Došlo mu, že jich není mnoho, ale na druhé straně věděl, že vzhledem k tomu, kdo je, se mu podaří zmizet, pokud ho policisté nesestřelí.

Skupina odhodlaná zatknout za každou cenu toho, kdo se skrývá v temnotě byla jednoznačně přesvědčená, že pachatel nemá kam uniknout. Jejich přesvědčení se umocnilo, když baterkou prozkoumaly okolí a zjistily, že únikový východ neexistuje. S napřaženými zbraněmi se blížili pomalými kroky ke koncové zdi, u které stál v dlouhém černém kabátě ten, jehož si vyhlídli.

Atanas počkal až dojdou dost blízko k němu. Velitel na něj posvítíl a z Atanase se rázem vyvalila trocha dýmu.

„Vzdejte se, nemáte šanci. Jsme ozbrojení,“ zařval velitel.

Atanas tedy udělal pár kroků směrem k němu.

„Stůjte! Klekněte si na zem a dejte si ruce za hlavu!“ chrлил rychle další pokyny velitel zásahu.

Atanas pochopil, že policisté nemají ani tušení, kdo to před nima stojí a napadla ho jiná záchranná myšlenka, než ta, kterou disponoval před chvílí.

Chtěl se nechat zatknout a když by dostal možnost vyjít na ulici, pak by zmizel. Policisté by to nečekali a Atanas by někde v dalších ulicích měl možnost definitivního úniku.

Jeho plán se ale po dalších krocích a pokleknutí na kolena, zhroutil.

Velitel jako jediný až nyní, když pohlédl muži do tváře přesně věděl, koho to právě zatýká.

„Cože? Vy? Tak ona vás hledá celá Evropa a zrovna já vás našel,“ veliteli vyrostl úsměv od ucha uchu.

Řadoví policisté se po sobě podívali. Neměli nejmenšího tušení.

Atanas pochopil, jakou chybu udělal. Tento policista ho poznal. Tak přece jen.

„Neuvěřitelné štěstí, jakého se mi dostalo. Konečně vás máme. Člověk by řekl, že jede na obyčejný zátah na opilce a ono tohle. Jak se znenadání večer může udělat krásným,“ řekl velitel a pořád se usmíval.

„Takže, teď to bude po mém, jinak hned střílím,“ úsměv vystřídal přísný rozkaz.

„Postavíš se a každý pohyb budeš dělat maximálně pomalu. Jeden rychlý pohyb a je po tobě. Chtějí tě sice živého, ale lepší mrtvý než nijaký.“

Pak se obrátil na muže za sebou.

„Pánové, ani za nic z něj nespouštějte zbraň. Mířte na něj pořád a při sebemenším náznaku, že by nám snad chtěl zmizet, střílejte.“

Pak se podíval zpět na Atanase.

„Takže pomalu...kurva říkám pomalu,“ zařval, když se Atanas postavil, „se postavíš. Ještě jeden rychlý pohyb a máš to mezi očima, hajzle!“

Velitel začal společně s dalšími policisty couvat a Atanas je následoval.

Usilovně ale přemýšlel, jak by se z nastalé situace dostal. Očima prohledával aspoň nějaký titěrný záchytný bod. A toho se mu, s velkou porcí štěstí, dostalo.

Už byli v půlce ulice, když se seběhla řada náhod, které svědčily v Atanasův prospěch.

Tou nejdůležitější bylo, že momentálně procházely kolem popelnic. Ač tyto popelnice evidentně nikdo dlouho neužíval, stály tady v celé své kráse. Atanase v první chvíli napadlo, že vzhledem k tomu, že v celé ulici už žádná další věc není, je tohle jediná šance. A taky, že má velké štěstí, protože zde nebyly žádné dveře a tudíž úplně nechápal, kdo až sem chodí vynášet odpadky.

K tomu se přidalo to, že podřízení velitele, kteří usilovně couvali se svým nadřízeným, si začali myslet, že celou situaci zveličuje. Možná je to několikanásobný vrah, možná terorista, to netušili, ale bylo jim jasné, že odtud nemá kam uniknout. Že na něj míří čtyři bouchačky. Velitel byl podle nich zbytečně opatrný a choval se jako kdyby proti nim stál někdo se zatím neodjištěným granátem v ruce.

A poslední pomocí Atanasovi byla skutečnost, že když odcouvala celá skupina již takovýto kus, měl velitel za to, že se protivník již k ničemu neodhodlá, taky není k čemu a že ho zkrátka mají na lopatě. Polevil, stejně jako jeho podřízení, v koncentraci a živě si představoval, jak mu policejní prezident předává vyznamenání. Jak povýšil a zkrátka, jak ho celá Evropa má za hrdinu.

Atanas vlastnil velké citění a na rozdíl od svých soupeřů na koncentraci neubral. Upřeně všechny pozoroval a jakmile spatřil, že se nesoustředí jak by měli, pochopil, že přišel jeho čas.

V duchu ještě poděkoval nějaké vnitřní síle, že se to stalo zrovna u popelnic. Naposledy si přehrál, co bude dělat, aby nemusel na poslední chvíli improvizovat. Pohlédl na zeď vedle. Byla cihlová takže to bude jednodušší než jsem čekal, pomyslel si.

Byl už večer a Katrya právě zavírala krám. Sice mělo být ještě deset minut otevřeno, ale ze zkušenosti již věděla, že už nikdo nepřijde.

Zamkla dveře, sundala rolovací mřížce, ty také zamkla a vydala se směrem domů. Zase šla městem potmě. Ale raději se prošla a tím spíše v teplých letních nocích. Nikdy se nebála. Měla za to, že má pepřový sprej a že se ubrání, kdyby bylo nejhůř. Navíc ovládala karate.

Prošla po osvětlené ulici a vstoupila do podchodu. Chodila tudy už mockrát, ale dnes měla divný pocit. Něco jí říkalo, aby tudy nešla. Obyčejně na pocity dá, ale po dnešním pracovním dni byla neskutečně unavená. Tenhle podchod byl sice dlouhý a svítily v něm jen dvě lampy, ale zase znamenal o téměř hodinu kratší cestu.

Po krátkém váhání se rozhodla, že ho přejde rychlou chůzí.

Šla velmi rychle a ač ji sem tam vyděsily nějaké zvuky, stále se rozhlížela okolo a nehodlala se vrátit. Na to byla příliš unavená.

Po pár minutách, které Katryi přišly jako celá věčnost konečně uviděla světlo na konci tunelu. Víc než půlku cesty musela jít ve tmě, když si svítila mobilem a teď byla konečně u východu.

Už se viděla, jak z něj vychází a jak si oddechne. Jenže ke klidu měla ten večer ještě daleko.

Když už měla východ na dosah, zastoupila jí cestu mužská postava.

„Ahoj kočičko,“ řekl mladík.

Byl z něj cítit alkohol.

Katrya velmi dobře věděla o koho jde. Tohohle kluka si nešlo nezapamatovat. Dnes odpoledne se objevil v obchodě a hodlal si koupit vodku. Katrya mu ji odmítla prodat, protože mladík byl notně pod parou a hlavně neměl dostatečný obnos. Chtěl dělat problémy, ale když si všiml, že tam jsou kamery, zmizel jak pára nad hrncem.

V první chvíli Katryu napadlo, že není možné, aby tady na ni tolik hodin čekal a že ji také nemohl sledovat. Přece než by cestu oběhl, byla by už dávno doma.

Každopádně byl tu a nehodlal Katryu jen tak pustit.

„Nazdar. Koukám, že jsi pořád stejně ožralý, jako jsi byl.“

„To se ti jenom zdá. Předtím jsem měl chuť jen na vodku, ale teď mám chuť na něco jiného...“ řekl se značnými problémy a zasmál se tupým pubertálním smíchem.

„Jo a já mám chuť jít domů a natáhnout se,“ řekla a vyšla mu vstříc, ale mládežník neustoupil, naopak roztáhl ruce, aby dívka nemohla projít.

„Vidíš a já bych měl chuť se natáhnout s tebou,“ opět se tupě zasmál.

„To těžko. Ty bys musel přestat smrdět jako lihovar, umýt si zuby aspoň na Vánoce a hlavně nevím, co bys chtěl s tím svým párátkem dělat,“ pousmála se Katrya a proklouzla pod jeho ruku.

Nejspíš i alkohol způsobil, že pár vteřin trvalo, než si hromotluk uvědomil, že byl právě uražen. Jakmile k tomu ale došlo, okamžitě se po Katryi vrhl. Hrozně se rozčílil a měl za to, že za takové urážky musí zaplatit.

Chytl ji za ruku a obrátil ji k sobě. Katrya měla sice již v ruce pepřový sprej, než ho ale mohla použít, dostala ránu pěstí do hlavy až upadla do bezvědomí.

Když se probrala příšerně jí třeštila hlava. Chvíli jí trvalo než se zorientovala. Byla stále noc, Katrya seděla na zemi u východu z podchodu a byla svázaná provazem.

Věděla, jak by se zachránila, ale její problém byl znásoben velkou bolestí hlavy a tak nebyla schopná se za žádnou cenu soustředit. Stále ale neviděla útočníka.

Když začala přemýšlet, jak do rána, než tudy budou procházet lidi, vydrží, objevil se.

„Tak ses probrala. No, jseš holt křehotinka a nic nevydržíš,“ tupě se zasmál borec.

Katryu ale vyděsilo, co následovalo.

Mladík přišel až k ní a sundal si kalhoty.

„Tak za to, jak jsi mě urazila, ty krávo, a za to, žes mi nechtěla prodat pítíčko, tak za to budeš pykat. Teď mi ho hezky vykouříš a opovaž se o něco pokusit,“ dodal a začal si svlékat i trenýrky.

Katrya neměla na vybranou, její oči byly ve výšce jeho údu a tak ho viděla v celé své kráse.

V téhle situaci by mnoho žen plakalo, volalo o pomoc, ale nedělalo by to, co Katrya. Ta byla prostě originál sama o sobě a ač mnohdy pociťovala strach, vždy mu dovedla čelit s grácií a humorem sobě vlastním.

Když viděla mladíkovo přirození, nemohla si pomoci a začala se šíleně smát. Penis byl prostě příliš malý a Katrya věděla, že i když ji její smích bude nejspíš stát další ránu, nešlo to. Už když se smála věděla, že to není příliš chytré, je spoutaná, ale doufala, že získá čas.

Mladíka to skutečně na chvíli překvapilo. Tohle byla nejspíš jediná reakce, kterou nečekal. Taky mu došlo, že nemůže přinutit ženu, aby otevřela ústa a aby mu zuby nezpůsobila nějaké zranění. Ale hlavně, a to byl důvod ze všech nejdůležitější, se právě vysmívala jeho malému penisu a on tak najednou neměl nejmenší chuť na jakékoli vzrušení.

Skutečně malou chvíli pozoroval, jak se Katrya směje až se málem za břicho popadá, ale pak se v něm vzbudila neskutečná zlost a nenávisť k této dívce.

Katrya navíc ještě přidala hlášky typu:

„Tak malé péro nemá ani můj bratr ve školce,“ ač žádného bratra neměla a další, „promiň, ale já bych ti ho kouřila, ale s tak malým lízátkem bych ani necítila, že mám něco v hubě. Je fakt, že s takovým špendlíkem se trefíš do každé díry.“

Smích ji ale přešel v momentě, kdy mladík vytáhl nůž. A ne le-dajaký. Lovecký s pořádně velkou čepelí.

Uvědomila si kolik času ztratila, protože ať se nyní snažila sebevíc, nemohla se soustředit. Věděla ale, že pokud to nedokáže je po ní. Hlava ji ale neposlouchala a její vědomí ji nehdalo tentokrát pomoci.

Mladík s nožem se k ní blížil.

„Teď chcípneš ty mrcho,“ zavrčel a přiložil jí ho ke krku. Byl odhodlaný ji podříznout.

„Jako svini na zabijačce, ty kurvo.“

To byly poslední slova, které Katrya slyšela.

Duro byl připraven na cestu. Nečekal, že v pouhých patnácti letech bude muset převzít šamanství po starém šamanovi, který jej chtěl vzít k Hoře Osudu.

Vyšel z domu a čekal až bude připraven i šaman. Mezitím k němu přišla matka a pohladila ho po vlasech.

„Buď opatrný, hlavně cestou zpátky. Je to pro naši rodinu velká čest,“ dodala.

„Já vím, ale proč nemohu být taky lovcem jako ostatní?“

„Protože každý byl předurčen k něčemu jinému. Ty budeš šamanem a to je velmi důležitá funkce,“ vysvětlil mu otec, který právě k dvojici přistoupil.

„Já vím, ale nejsem na to příliš mladý?“

„Budeš nejmladší šaman v historii. V patnácti letech se ještě nikdy nikdo šamanem nestal, ale starý šaman ví co dělá,“ odpověděla matka a rázem věnovala pohled šamanovi, který přišel, aby vzal Dura tam, kde se z něj ochránce kmene mohl stát.

Mlčky se rozloučil s Durovými rodiči, zamával celé vsi, která přišla dvojici vyprovodit a oba se vydali na cestu. Děti z kmene je ještě notný kus doprovázely, ale pak se vrátily zpět a Duro se šamanem zůstali sami.

Cestu africkou savanou Duro nikdy neabsolvoval. Lovci jej sice brali na lov, ale jen výjimečně, protože Durův osud byl všem ve vsi znám a nikdo nechtěl riskovat jeho smrtelné zranění.

Poprvé byl tak daleko od vesnice.

Oba mlčeli a za celou cestu měli jen dvě přestávky, aby se občerstvili. Durovi přišlo, že Šaman na to, jak byl starý, ač Duro nevěděl

kolik mu je, ale viděl jeho vrásky a usuzoval, že přes šedesát to již bude, jde opravdu rychle a hbitě. Chvillemi měl co dělat, aby mu stačil.

Za celou dobu spolu nepromluvili. Až po mnoha hodinách a celém dni chůze se usadili u jezírka a šaman rozhodl, že přes noc se tady utáboří.

Duro donesl dřevo, šaman rozdělal oheň a mezi stromy byl vidět krásný západ slunce.

Mladý muž se rozhodl, že se zeptá, co ho zajímá. Při chůzi není tolik času a Duro sotva stačí s dechem.

Jakoby šaman vycítil, že Duro chce promluvit, ale nemá odvahu začít, promluvil jako první.

„Velmi spěcháme. Cesta je dlouhá a zítra dopoledne tam musíme být. Abys také měl nějaký rozumný čas k návratu,“ pohlédl na Dura a poprvé od doby co dvojice vyrazila se usmál.

„Jo, já stíhám,“ odpověděl Duro.

„Já vím, jsi už velký muž. To je dobře. Celá tíha vsi teď bude ležet na tobě.“

„Ano, já vím, ale nevím proč zrovna já?“

„Byl jsi předurčen. Nemohu říct kým. Prostě to tak je. Stejně jako jsem byl předurčen já. Když jsem se před pětadesáti lety narodil, rodiče už věděli, že budu šaman. Musí se to vědět dopředu. Šamanem se nikdo nestává, tím se rodí. A stejně jako tehdejší šaman věděl, že jim musím být, i já to věděl před tvým narozením,“ dopovídal starlec a podal Durovi tradiční chléb.

„Jak? Jak jste to věděl?“

„To pochopíš, až se jím sám staneš. Já měl vidění. Sen, ve kterém se mi o dnešním dni zdálo. Věděl jsem, že šamanem se má stát první dítě, které se od mého snu narodí. A první jsi byl ty,“ vysvětlil a zakousl se do chleba.

„Máma říkala, že jsem nejmladší v historii. Proč tak brzo?“

„Čas si neurčuje nikdo z nás. Stejně jako ty pochopíš, kdy je čas odejít, i já dostal vnuknutí, že má cesta končí. A taky mi to řekl jeden moudrý muž, který mi řekl i o tobě. O tom, že se narodíš a o tom, co velkého musíš vykonat. A protože hodina tvých skutků se blíží a on si pro tebe brzy přijde, je čas z tebe udělat šamana.“

„Jaký muž?“

„Až se objeví, neboj se ho. Odkáže se na mě a ty budeš vědět, že to je ten, co od tebe žádá pomoc. Neodmítej, běž s ním. A až bude tvůj úkol dokonán, vrať se k vesnici.“

„Ale já vůbec nevím, jak se to dělá, jak mám chránit vesnici a jak léčit. Neumím to jako vy. Nikdy jste mě to neučil.“

„Učil jsem tě znát bylinky a přírodu. Ostatní pochopíš až projdeš procesem v Hoře Osudu a stane se z tebe šaman. Proto jsi vyvolený, protože máš nadání. Máš intuici. Jsi moudřejší než lidé ve vsi a jen takoví jako my dva, můžou být šamany. A teď jez, zítra ráno musíme jít dál. Ale v poledne bychom tam měli být.“

Šaman dožvýkal poslední sousta a ulehl ke spánku. Chvilí trvalo než Duro usnul, jelikož o své nové roli ve vsi přemýšlel, ale únava byla nakonec přeci jen silnější.

Šaman s Durem zatřásl a ten se vzbudil.

„Vstávej spáči, máme ještě dlouhou cestu.“

Duro si promnul oči, vstal a sbalil si věci.

Pak se oba opět vydali na cestu.

Když vyšli z podrostu, který jim poskytoval v noci přístřeší, ukázal Šaman do dále.

„Vidíš tu horu v dálce?“

Chlapec přikývl.

„Tak to je Hora Osudu. Tam tě vedu. Než slunce bude nejvýš budeme tam, pokud si udržíme tempo ze včerejška. Schválně jsem šel rychleji, ale překvapil jsi mě, že jsi vydržel celou dobu,“ pochválil Šaman Dura.

To byly ale poslední slova na dlouhých pár hodin.

Durovi přišlo, že do poledne nemohou k hoře dojít. Že je strašně daleko. Ale jak se k ní blížili pochopil, že to způsobil jen poslední kopec před horou, který ho zmátl.

Naposledy se zastavili u jezírka, aby svlačili hrdla. Oba se posadili. Duro se rozhlédl. Stejně by jinde žít nechtěl. Byl to nádherný kus země.

Na protějším vzdáleném břehu jezera si hrála dvě slůňata. Stříkaly po sobě vodu jako malé děti. Lvíce se líně protahovala opodál a

mláďata jí poskakovala po těle. Z bezpečné vzdálenosti a výšky vše pozorovaly opice, které skákaly ze stromu na strom. Durovi přišlo, že se opravdu smějí. Že se touhle hrou baví.

Bylo tu teplo, dostatek potravy a krásná země. Hlavně to byl jeho domov. Nedokázal si představit žít kdekoli jinde. Občas bylo sice sucho, ale nakonec vždycky zapršelo.

Šaman pokývl hlavou. Byl čas překonat poslední kopec a vydat se svému osudu vstříc.

Cesta jim uběhla rychle. Vyběhly kopec a za ním již Duro viděl planinu, která vedla přímo k hoře. Opatrně tedy sešli dolů a zamířili k jejímu úpatí.

Když konečně k hoře dorazili, začali ji obcházet. Duro měl pocit, že šaman něco hledá.

„To víš, mnoho let jsem tu nebyl, takže musím najít vhod.“

Když už to vypadalo, že horu budou muset obejít celou ještě jednou, šaman kýženě místo našel.

„Tady je to,“ vykřikl radostně.

U paty hory ležel bílý balvan. Šaman k němu došel a odvalil jej dřív, než mu Duro stačil pomoci. Stále žasl kolik síly se v něm skrývá.

„To ta hůl, kterou ti brzy předám. Dodává mi sílu i v mém věku,“ vysvětlil a sestoupil do díry, kterou balvan zakrýval.

„Pojď,“ ozvalo se tlumeně a tak Duro seskočil za ním.

Ocitli se v místnosti osvětlené pochodněmi a pomalované ornamenty.

„Toto je posvátná místnost. Pamatuj si, že sem může vstoupit šaman maximálně se svým pomocníkem, ale nikdo jiný. Běžný člověk sem nesmí. Mohl by kouzlo hory zničit. Až budeš odcházet, vylezeš po tomhle žebříku,“ ukázal šaman na zem, kde ležel, „shodíš ho a pak zavalíš balvan.“

Duro si pomyslel, že ten balvan nikdy sám nezvládne zavalit, ale pak ho napadlo, že na řešení tohoto problému je čas dost.

Už při příchodu si Duro všiml velmi úzkého schodiště. Tím se nyní vydali.

Stále stoupali a stoupali. Vždy, když to vypadalo, že jsou na místě, zase se objevily nové schody a dvojice stoupala zase o něco výš.

Chvíli šli po velmi studených a kluzkých schodech, chvíli jim zase pod nohama protékal nějaký potůček, pak se prokousávali chodbou úzkou tak, že museli jít bokem. Duro měl pocit, že už musí být úplně na špici hory, ale cesta ještě nekončila.

Po pár desítkách minut konečně stanuli na plošině. Na tomto místě byly celkem dvě další chodby. Obě pokračovaly schodištěm mířícím ale pro změnu dolů.

„Já musím těmito schody,“ řekl stařec a ukázal napravo.

„Je důležité, abys věděl, že se vrátíš sám. Já zde musím zůstat. A pamatuj si, že i ty až skončíš svou pouť, musíš těmito schody.“

Duro přikývl.

„Tamhle ty schody jsou určeny pro tebe,“ ukázala na schodiště po levici.

„Přiznám se, že bych velmi rád znovu viděl to krásné místo, ale není to možné. Každý má právo jej vidět jen jednou za život. I ty. Nikdy více se tam nesmíš vydat, ano?“

Duro opět mlčky kývl na souhlas.

„A jak se jednou vydáš po schodech, kterými dnes půjdu já, není návratu. Hora tě už nepustí.“

„Co mám dělat, až tam přijdu?“

„Neboj, to budeš vědět sám. Běž a pak se vrať zpět do vesnice. Cestu najdeš. Věřím tomu. Povede tě vůně domova a intuice. Poslední věc, kterou musím udělat je předat ti svou hůl. Pamatuj si. Jen my víme, co ta hůl dokáže a teprve až projdeš očistou ve vedlejší místnosti, budeš ji umět ovládat. Nezneužívej její moci. Je to mocná zbraň. Její sílu pochopíš až časem,“ dodal šaman a předal mu hůl.

Byla docela těžká a byly na ni vyryty různé obrazy a znaky.

Stařec pohladil Dura po vlasech a popřál mu hodně štěstí. Pak se objali a pomalu scházel dolů po schodech.

Duro tam stál a ještě notnou chvíli slyšel šamana jít. Když už neslyšel nic než občasné kvílení větru, obrátil se na místo, kam se měl vydat.

Měl sice strach, byl uprostřed hory úplně sám a měl jít na neznámé místo, ale šamanovi věřil.

Šel tedy ke schodům. Strach z něj spadl proto, že poznal, že se

nejedná o žádné temné místo. Barevná záře vysílala své paprsky až nahoru k Durovi a tak začal pomalu sestupovat dolů.

Musel opatrně, protože schody byly kluzké.

Když konečně stanul na místě, na které byl poslán, uviděl nesku-tečnou nádheru.

Azurové jezírko svítilo do široka a místnost jako by byla osvět-lená sluncem. Ale ať se Duro rozhlížel jak chtěl, nikde neviděl otvor, kterým by sem slunce proniklo. I tak zde ale světla bylo dost.

Na konci schodů byla skalka, která se stupňovala přímo k je-zírku. Bylo tu příjemně. Ani vlhko, ani zima. Hlavně tu bylo útulně a v této jeskyni měl chlapec pocit absolutního bezpečí. Tady by Duro vydržel navždy a už chápal o jaké kráse šaman mluvil.

Teď ale nastal jiný problém. Duro začal uvažovat, jak se má vlastně očistit a co má udělat.

Nejlepší mu přišlo se v jezírku vykoupat, ale nebyl si jistý, zda v této nádhře se koupat vůbec smí. Nedokázal si však představit lepší očistu než takto.

Svlékl tedy šaty a velmi opatrně, jelikož byla země kluzká, začal vstupovat do vody. Když měl jednu nohu ve vodě a druhou se právě snažil do vody vložit, podklouzla mu a Duro do vody prostě skočil. Uměl plavat, ale teď absolutně nechápal, co se s ním děje.

Nějaká síla ho táhla ke dnu ač se všemi silami snažil dostat zpět na břeh. Vytrvale se bránil, ale bylo to silnější než on. Padal rychle a nemohl s tím nic dělat. Pohlédl tedy dolů a neviděl nic. Jen bílé světlo, nebyl si tedy jistý, jak dlouho ještě bude klesat. Ale hlavně mu blesklo hlavou, že neví, na kolik času dokáže zadržet dech, protože to nikdy nezkoušel.

Teď se nevrátím do vesnice a nebudu šamanem. Zklamal jsem ves, zklamal jsem šamana, který mi věřil. Já to tak pokazil a utopím se tady v Hoře Osudu, běželo mu hlavou.

Když už cítil, že je s dechem pryč, byl prakticky na dně, což poznal podle toho, že bílé světlo zářilo opravdu silně. A přímo do tohoto bílého světla Duro mířil. Nevěděl, co to je, nevěděl, kam dopadne, jen věděl, že mu došel dech. Zakryl si tedy oči a omdlel.

Kapitola druhá

Začátek konce

Voda v konvici právě dovařila. Hedvika položila na táč šálek kávy, dva sendviče, doutník a ranní noviny. Když byla snídaně připravená, vzala jej a vyšla z kuchyně. Z té se dala chodbičkou směrem k hale, ve které zamířila rovnou na velké schodiště. Jakmile vycupitala lehkým krokem až nahoru, položila snídani na skříňku vedle dveří a zaklepala.

„Dále,“ ozval se mužský hlas.

Hedvika otevřela dveře, vzala táč a donesla jej na stůl.

„Měl by si si tu udělat místo. Vždy přesně v osm hodin ti nesu snídani. A ty nikdy nejsi připraven,“ vytkla prošedivělému muži.

Ten se na ni podíval s omluvným výrazem ve tváři.

„Já vím Hedviko, omlouvám se. Ale už jsem ti říkal stokrát, že mi nemusíš dělat snídani. Ani obědy, ani večeře,“ řekl a ihned ze stolu skládal všechny papíry a složky.

„Tohle řešíme každé ráno. A pořád dokola. Divím se, že tě to stále baví. Nejsem žádná služka, ale baví mě to. A když to dělám pro sebe, proč bych to neudělala pro tebe. To, že jsi kdo jsi neznamená, že si umíš uvařit. Pořád jsi chlap,“ usmála se mladá dívka.

„Děkuji ti, vážím si toho. Ale když už jsi tady, posaď se. Musím ti něco říct,“ pokynul rukou směrem ke křeslu naproti stolu.

„Zní to vážně,“ zachmuřila se.

„Jak se to vezme. Už jsem ti říkal dávno, že přijde ten čas. A je to tady. Studoval jsem všechny dostupné materiály o té výjimečné pětce. A taky o nebezpečí, které představuje Salpsan. Shromazďuje další výjimečné a doufá, že se přidají na jeho stranu. Myslím, že je čas, přivést tu pětici mezi nás. Je to sice dříve než jsem chtěl, ale Salpsan nám nedává jinou šanci. Obecně vzato máme času dost. Zatím jen zjišťuje, kdo by se k němu přidal. Ale brzy ze svých přívrženců začne dělat vojsko,“ vysvětlil muž a čekal, jak Hedvika zareaguje.

„Nečekala jsem, že je to tak vážné, Jáko. Myslela jsem, že nebude mít dost síly na návrat,“ řekla zamračeně.

„Taky jsem si to myslel. Myslel jsem, že ztratil veškerou svou

sílu, ale nějakým způsobem ji získal zpět. Bohužel pro něj není jiné řešení než smrt. Je mi to líto. Vím, jak je to citlivá záležitost.“

„Né, já jsem v pohodě. To je dávno pryč. Zapomněla jsem na něj. A on mi to dost ulehčil. Po celou dobu jsem doufala, že bude jeden z nás. Vybral si sám,“ řekla Hedvika, ale oči se jí tou vzpomínkou přece jen zaleskly.

„Musíme to udělat, protože pro něj není cesty zpět. Bude to zkoušet tak dlouho, dokud bude na živu. Nikdy se nevzdá,“ dodal tiše Jákob a posadil se vedle Hedviky a chytil ji za ruce.

„Čas vše přebolí, to víme oba. A sama víš, že jsem se mu to snažil rozmluvit. Taky jsem ho nechtěl nechat zabít. Přemlouval jsem ho, snažil změnit. Nakonec jsem ho obral o sílu, ale nechal žít. Aspoň jsem si to myslel. Jeho síla je zpět. A tentokrát na to nechce být sám.“

Hedvika se Jákobovi podívala do očí.

„Proč ho ostatní budou následovat? Copak jim neustále nevyjednáváme dobré podmínky?“

Jákob se postavil a šel k oknu.

„To máš jako lidé. Taky jsou dobří a špatní. A i mezi námi to tak je. Ano, lidé kdyby o nás věděli, možná by se nás báli. Ale zatím ta doba nenastala a my nejsme v bezprostředním nebezpečí. Nevím tedy, proč se chtějí ujmout vlády nad lidmi. Ale my dva a především já jsme tu od toho, abychom tomu zabránili,“ dodal Jákob.

„Říkal jsi něco o té pěťici. Ty je chceš přivést všechny naráz?“

„Ano, je to nutné. Není čas na lítání sem a tam. Navíc, než se pustíme do akce, chci jim ukázat svět takový, jak ho vidíme my dva,“ vysvětlil.

„Chápu. Ano, myslím, že je to dobrý nápad. Takhle nejlíp pochopí, kdo jsou. Myslíš, že to o sobě ví?“

„Podle toho, co o nich vím já, tak ano. Nejsou na světě chvíli, tohle o sobě člověk brzy zjistí.“

„Kdy odjíždíš?“ postavil se Hedvika a vzala do ruky táč.

„Dnes. Není nač čekat. Salpsan mobilizuje síly a já je musím přivést a ještě jim všechno ukázat. Času není nazbyt,“ otočil se Jákob na Hedviku.

„Rozumím. Tak se aspoň nasnídej. Nechám připravit letadlo. Máš nějaký plán, kam letět jako první?“

„Ano, na mém stole leží plán letu. Předej ho pilotovi,“ řekl a Hedvika šla ihned ke stolu a vzala papír, na kterém byly napsány města v pořadí, v jakém je Jákob hodlal navštívit.

„Dobře, dám mu to,“ dodala a šla z místnosti ven.

Když byla u dveří, prohodil ještě Jákob: „Děkuji ti za vše. Víím, že se o všechno postaráš než se vrátíme. Nikoho dovnitř nepouštěj, ani ohlášené návštěvy, ani ty neohlášené. Nevíme, co má Salpsan v plánu. Nepředpokládám, že by měl odvalu se tu objevit, ale klidně může poslat nějakého svého zabijáka,“ dodal a věnoval Hedvice milý úsměv.

„Nemáš zač. Dělán to ráda a těším se, že konečně nebude tento dům tak prázdný. Dávej na sebe pozor,“ řekla a zavřela dveře.

Jákob se ještě chvíli díval z okna. Tady na kopci měl na Londýn perfektní výhled. Je to krásné město. Ale všude na světě je krásně. A každému je nejlíp tam, kde je doma. Všichni lidé by o své zemi řekli, že je ta nejhezčí. A všichni by měli pravdu. Protože v každé zemi je něco krásného. Něco, co příroda vytvořila a člověk to může jen obdivovat.

Na jedné straně Salpsana chápal. Lidé kácí deštné pralesy, bourají památky po předcích, ničí to krásné na světě. Stále válčí, zabíjejí se. Ale cesta z toho není jim vládnout. Copak on chce něco jiného? Taky chce vládnout pomocí tyranie a děsu. A to není ta správná svoboda. Lidstvu se v postupném ničení planety Země bohužel nedá zabránit. A od toho tu také nejsem, přemýšlel Jákob.

I když mu každé vymření jednoho živočišného druhu přišlo líto. I když lidi nenáviděl za nesmyslné týrání zvířat, krvelačné rybolovy, zabíjení tuleňů a bolestivé odchyty afrických zvířat, všechny nemohl házet do jednoho pytle. Všichni lidé nejsou takoví. Kolik je ochránců zvířat, kolik lidí stále má dobré srdce. Kolik jich pomáhá v Africe právě taková zvířata chránit.

Ne, dokud jsou lidé s dobrým srdcem, pak má cenu za tuto planetu bojovat. Má cenu se rvát. Protože pokud to vzdáme, tak zabijáci a lidi bez citu budou mít volnou cestičku k ještě větší tyranii a násilí.

Takhle zamyšlen se odtrhl od okna a posadil se zpět do koženého křesla. Napil se kávy, ujedl sendviče, pak si v klidu zapálil doutník. Věděl, že od chvíle, kdy opustí dveře kanceláře mu skončí klidné časy.

Na druhé straně, kdy měl opravdu klidné časy? Světem pořád hýbou nějaké kauzy, války a problémy. Ale moment, kdy se Jákob musel zapojit už tady nebyl hodně dlouho. Do světového dění byl zapojen vlastně neustále, ale takhle moc naposledy při druhé světové válce.

Každopádně chtěl ještě chvíli užít ticha a klidu. Pokuřoval doutník a nyní se jeho myšlenky ubíraly směrem k pětici.

Co když nebudou chtít svět zachraňovat? Mají na to vůbec právo odmítnout? Mají. Každý má právo se svobodně rozhodnout a tam, kde tato možnost není, vládne nesvoboda. A něčeho takového se Jákob dopouštět nechtěl.

Hedvika říkala správně, že konečně nebude dům tak opuštěný. Ale budou vůbec ochotní s ním cestovat? Jet do neznáma? Bydlet tady? Bude tady opět rušno. Po mnoha letech. Klid Jákobovi nevadil, ale všeho moc škodí. A chudák Hedvika z toho života taky nic nemá.

Měla by mít hodného muže a randit. Chodit do kina a prožívat lásku. A ne se o mě starat a dělat zde kuchařku. Jenže je pravdou, že někoho normálního si najít nemůže. Obyčejný člověk by ji nepochopil. Musí najít někoho jako je ona. Ale to je těžké. Lidé se běžně sdružují všude, ale my? Kde se máme sdružovat? Už celá desetiletí nejsme jednotní. Nikdo neví, kdo k nám patří.

Pak se Jákob zamyslel. Podíval se znovu do papírů. Ano, Jákobovi je sedmadvacet. Je jen o rok mladší než Hedvika. Tak třeba to vyjde. Moc bych jí to přál.

Dokouřil dutník, oblékl si černé sako a vyrazil.

Vyšel z místnosti, zamířil do chodby a na jejím konci rozevřel prosklené dveře směřující na přistávací plochu. Jeho soukromé letadlo bylo připraveno.

Přistávací plocha nebyla velká, ale pilot ho dokázal bezpečně zvednout i na pár metrech. Patřil k výjimečným a než se letadlo pořádně rozletělo udržel jej ve vzduchu silou své vůle. K tomu mu dopomáhala černá helma, kterou měl nasazenou. Pokud měl zapojit mysl do něčeho tak složitého jako je udržení těžkého letadla ve vzduchu a zároveň jej měl řídit, nesměl být rušen žádnými vnějšími vlivy. Ale na druhé straně to nebylo poprvé, kdy takhle letěl, takže v tom již jistou praxi měl.

Jákob si rád užíval pohodlí. Naučil se to mnoha lety strávenými na Zemi. Už si nemohl pomoci a přestože si uvědomoval, že spousta lidí si ani zdaleka nežíje tak dobře jako on, když měl soukromý tryskáč k dispozici, nechal se hýčkat.

Pilot se obrátil na Jákoba.

„Takže kam letíme?“

„Hedvika ti nedala seznam?“

„Ale ano, já jen pro kontrolu, zda se nic nezměnilo.“

„Nezměnilo. Letíme směr Ostrava!“ přikázal Jákob a pohodlně se usadil.

„Rozkaz šéfe,“ zahučel pilot a vzlétl.

Tma už pokrývala celou vesničku. Zde ve Švýcarsku bylo chladno. Pořád to byla horská vesnice a se setměním to na krátký rukáv nebylo.

Tohle ale nebylo to, co by muže v kápi trápilo. Chlad ani teplo již nepocíťoval dávno. Přemýšlel, zda mu to za všechny ty problémy stojí. Ale pak ho napadlo, že jakmile se dostane tam, kam chce, potrestá všechny, kteří mu cestu takhle ztrpčovali.

Osoba, na kterou čekal, měla již deset minut zpoždění. Ještě deset a půjdu, říkal si.

Pak se konečně z hospody vypoťácel muž. Vypadal jako by byl totálně na mol. Pečlivě za sebou zavřel dveře a když si byl jistý, že ho nikdo nenásleduje, vydal se směrem k lesíku. Na jeho okraji už přešlapoval muž v kápi.

Pochopil, že ten, kdo se blíží je ten, na koho čeká.

Příchozí se po celou cestu k lesu ohlížel.

„Kde jsi byl? Máš zpoždění!“ zasyčela postava skrytá pod hábitem.

„Já vím, omlouvám se, ale chlapi mě nechtěli pustit. Chvíli trvalo, než se mi je podařilo ožrat.“

„Tak co jsi zjistil?“

„Upřímně řečeno je nás málo. Většina je spíše proti. Mají pocit, že nemáme šanci.“

„Idiote. Špatně jsi jim to vysvětlil. Právě, že my máme šanci a čím víc nás bude tím budeme silnější. Lidé mají jen zbraně a slova. Ale my máme svou mysl. Máme schopnosti. Jsme úžasný výtvar přírody,“ dodal nadšeně muž.

Pak si ale uvědomil, co mu právě přichází oznámil a hned byl zase rozmrzelý.

„Řekni jim to přesně tak, jak jsem ti to řekl já. Pak uspěješ. A řekni, že já nad nimi budu držet ochranou ruku. Nic se jim nestane. Každý, kdo se zapojí, dostane pak svěřenou určitou část země,“ řekl muž.

„Dobře, takhle jim to řeknu. Dole v údolí by situace byla lepší, ale Frank prostě ovlivňuje všechny okolo. Na něj ostatní dají. Když on řekne ne, každý jde s ním.“

„Hm...hm...dobrá. Toho, kdo bude dělat největší problémy se musíme zbavit. Potřebuju silnou armádu. A pokud máme zvítězit, musíme se zapojit všichni.“

„Jako, že ho mám zabít?“ vyděsil se muž.

„A cos myslel? Jak se chceš zapojit, když nedokážeš zabít? Až vstoupíme do války s lidmi, taky budeme muset zabíjet. Protože i oni nás budou chtít zabít. Připrav se na to,“ dodal muž a přiblížil se k vyděšené tváři tak blízko, až přichází cítil jeho dech. Do tváře však neviděl.

„Ale je jeden z nás,“ špitl muž.

„Já vím a je to nepříjemné, když nás je tak málo a musíme zabíjet ve vlastních řadách. Ale je to pro naši věc. A pokud se ostatní nechtějí připojit jen kvůli jednomu z nás, tak je to překážka. A na naší dlouhé pouti se musíme překážet zbavovat,“ řekl muž v kápi a dodal, „až bude hotovo a až se budou chtít připojit, tak mě zavolaš.“

Pak se z pod hábitu objevila kostnatá ruka.

Přichází se ještě více vyděsil a velmi pomalu podal muži svou ruku. Připadalo mu, že si potřásá s úplně ledovou kostí.

Poté se muž v hábitu pomalu ztrácel v šeru lesa.

Druhý muž ještě chvíl stál a pak se pomalu vracel zpět k hospodě.

Přemýšlel co má dělat. Přece nezabije kamaráda? Ale na druhé straně, pokud to neudělá, jistě zemře sám. Bůhví, co tohle stvoření dokáže. A vládnout tomuhle kraji by se mu líbilo. Ta představa ho lákala. Mohl by se pomstít sousedovi za příkoří, která mu byla způsobena. Mohl by se pomstít ženě, která ho před lety odmítla. Hlavně by vládl a rozhodoval o tomto kraji on.

Už žádné fabriky, které ničí tuto krajinu. Už žádný turismus a turisté, co v horách odhazují odpadky. Žilo by se čistě na přírodní bázi. Ten sen ho naplnil silou. Přesně věděl, co udělá.

Vstoupil do hospody a ihned přisedl ke kamarádovi. Byl značně opilý a o to to měl jednodušší.

„Pojď ven,“ zašeptal.

„Kam chceš jít Rogere? Je noc? A já jsem ještě nedopil.“

„Neboj, chci ti jen něco ukázat.“

„Ale pak se sem vrátíme a dáme si spolu kořalku. Máme co slavit. Narodil se mi syn.“

Tahle věta přeci jen zločinné úmysly muže na chvíli pozastavila, ale pak si řekl, že to vlastně dělá i pro jeho syna. Aby se nemusel trápit tak, jako všichni ostatní.

„Já vím, hned se vrátíme.“

Kamarád se s problémy zvedl a Roger se ještě rozhlédl, zda si jich nikdo nevšimá. Všichni chlapi už byli namol a hospodský za výčepem nestál. Nikdo je neviděl, to byla jeho šance. Odvedl kamaráda ven z hospody a opřel jej o zeď. Odpočal si a pak pokračoval s mužem zavěšeným kolem ramen dokola kolem hospody až k chlívků z druhé strany. Tam přítele shodil na zem.

„Promiň,“ řekl ještě smutně.

Na moment se zamyslel, zda je toho vážně schopen a když usoudil, že ano, odhodlal se k činu.

Vzal do ruky sekyrku, pečlivě odměřil na krk a pak zavřel oči. Hodlal muži useknout hlavu. Bohužel pro něj se mu to ale obyčejnou sekyrkou nepovedlo napoprvé a tak dílo ještě dokonával. Muž chrčel, z rány mu prýštila krev a teprve nyní si vrah uvědomoval naprosto jasně, co udělal. Jenže, když jednou začal, musel dílo dokončit. Dělá to pro lepší zítřky. Když bylo hotovo s hrůzou zjistil, že je celý od krve. Co teď?

Domů nemůže, mohl by někoho potkat a pokud manželka nespí, jak by jí to vysvětlil?

Do hospody teprve ne.

Hlavou mu bleskla myšlenka. Hospodský nedávno celou hospodu maloval. Vždyť oni dva mu pomáhali. Zašel tedy do dílny vedle chlívku a spustil mobil. Nesvítil sice nijak skvěle, ale přece jen to bylo lepší než úplná tma. Po menším hledání našel, co hledal. Vzal štětec do ruky a namočil ho do vytékající krve. Teď teprve pocítil bytostný odpor k tomu, co udělal. Zvedl se mu žaludek kdykoli na tělo bez hlavy pohlédl.

Opatrně namočil štětec do krve a začal psát roztřesenýma rukama na zed':

SMRT VÝJIMEČNÝM ZRŮDÁM

Když vše dodělal, běžel na louku, kde se vyzvracel. Pak se vydýchal a vrátil se ke vchodu hospody. Zapálil si cigaretu, aby se uklidnil a zvládl to, co udělal. Jakmile dokouřil, zhluboka se nadechl a promýšlel, jakou historiku přesně bude od této chvíle šířit. Ještě jednou se pořádně nadechl a pak vběhl do hospody.

„Chlapi, bože...rychle ven!!!“

Okamžitě se celé osazenstvo probudilo a vystřízlivělo. Hospodský přiběhl k pípě.

„Co se stalo? Co je?“

„Frank je mrtvý...“ vysoukal ze sebe.

Jak to sakra myslíš, že je mrtvý?“ vykřikl výčepník.

„No prostě tam leží. Vzadu u chlívku a je bez hlavy...“ odpověděl muž.

„Ale ty jsi taky od krve...co se probůh stalo?“ zeptal se jeden z hostů.

Roger se posadil, svěsil hlavu a začal vyprávět.

„Šli jsme ven na cigaretku, nadýchat se čerstvého vzduchu. V klidu si kouříme a najednou přišli čtyři chlapi v kápích. Měli zakryté tváře. Jen řekli, že takoví jako my, nemají právo žít. Že jsme zrůdy. Namířili na nás zbraň a přikázali, abychom šli s nimi do chlěva. Pak

mu sekyrou usekli hlavu. A já se na to všechno musel dívat,” zavzlykal.

„A jak to, že tebe nechali žít?” zeptal se hospodský.

„Řekli mi, abych vám vzkázal, že takhle dopadne každý, kdo neodejde z téhle krajiny. Že nás tu nechtějí.”

„Pojďme chlapi...” křikl vrchní a všichni vyběhli ven.

Když muž osaměl, potutelně se usmál. Vše zatím vychází.

Skupina venku mezitím objevila tělo i nápis. Když se vrátili zpět, všichni v tichosti usedli. Majitel hospody a hospodský v jednom začal rozlévat kořalku.

„Vždyť se mu právě narodil syn...” tekly slzy jednomu z mužů.

„Nikdy tohle neudělali. Proč najednou?” nechápal vrchní.

Vrah pocítil svou šanci. Postavil se.

„Musíme Franka pohřbít.”

Všichni muži kývali hlavou.

„Ale hned potom se dáme dohromady. Pamatujete na toho chlápka, co nám nabízel spojenectví? Měl pravdu. Už to začalo,” postupně zvyšoval intenzitu hlasu, procházel celou hospodu, dramaticky máchal rukama a koukal se všem do očí. Tohle vše, společně s jeho slovy, vzbuzovalo v mužích jistotu, že má pravdu.

„Teď zabili Franka a neštíteli se ani toho, že se mu dnes narodil syn. Do jakého světa se to narodil? Mají se teď i vaše děti bát, že nejdete domů? Musíme zakročit. My to nechtěli, ale lidé nás k tomu vyprovokovali. Jen proto, že jsme jiní. Jen proto, že něco umíme. Bojí se nás, ale doteď neměli důvod. To my se báli jich. Ale teď se nás bát začnou. Musíme se spojit dohromady. Jste pro?” zakřičel hlasitě.

„Jo!” odpověděli všichni v hospodě sborem.

Druhý den odpoledne následoval pohřeb. Konal se vysoko v horách. Všichni se shodli, že ve vesničce Franka nikdo pohřbít nechce. Proč by měl ležet mezi lidmi? A Frank měl hory rád.

Hrála smuteční hudba, ženy plakaly, dětem tekly slzy z očí, všichni byli v černém. I Bůh jakoby snad truchlil. Ačkoli bylo léto, dnes bylo zamračeno a na krajinu se snášel lehký déšť.

Roger, který byl zároveň vrahem, pozoroval plačící Frankovu ženu, kterou sem přivezli z nemocnice. Pozoroval jeho sedmiletou

dcerku. Pozoroval muže, kteří se také neubránili slzám. On ale plakat nemohl. Věděl, co udělal a neustále se v hlavě přesvědčoval, že je to správně. Že se tohle muselo stát. Že by se to stejně jednou stalo.

Po pohřbu zamířili do hospody. Zatímco hospodský všem natočil pivo a nalil kořalky, ostatní se usadili. Po chvíli se Roger postavil a vzal si slovo.

„Pánové, přátelé, kamarádi. Není nač čekat. Pojd'me se přidat ke společenství, jež nám bylo nabídnuto. Toto společenství zajišťuje naši ochranu. Musíme se bránit. Oni na nás útočí a my jen budeme zírat? Necháme je aby zabíjeli naše děti? Naše ženy? Aby nás nechali mimo společnost? My za to přece nemůžeme. Nejsme vědecký experiment, jsme stvořeni přírodou!” zakřičel Roger.

Hospodou se ozývalo tlumené ano. A tak všichni bez výjimky podepsali formulář, který jim byl přistrčen. Bylo v něm ujištění, že se každý níže podepsaný přidává ke skupině výjimečných, která má za cíl výjimečně ochraňovat a zajistit jim již navždy bezpečí.

Odpoledne když všichni muži zamířili do svých domovů, rozhodl se hospodský ještě nakoupit pár zásob. Chtě nechtě musel sjet do vesničky. Když vstoupil do obchodu, pokladní a majitelka obchůdku si ho prohlédka od hlavy k patě a podivně se ušklíbla. Dvě staré babky hned zamířily k pokladně a něco majitelce šeptaly. Majitel hospody se tedy rychlými kroky nasměroval do jednoho z regálů a dělal, že si vybírá z nabízeného zboží. Vůbec mu nevadilo, že stojí před dámskými potřebami, ve skutečnosti totiž zavřel oči a pořádně napnul uši. Jeho schopností bylo slyšet, co si lidé povídají na dálku.

„Já vám říkala, že jsou nějakí divní. Chodí jen do své hospody. Z hor sejdou jen výjimečně a teď si udělali vlastní pohřeb,” šeptala jedna bába pokladní.

„Hm, vidíte a kdo umřel?” taktéž šeptem se ptala majitelka.

„Jo, tak to, prosím, nemůžu sloužit. Ale jeden z nich, to je jisté. Ale že ho ani nepohřbili na místním hřbitově, ale v horách, to je moc divné.”

„Já to říkám pořád. Ti jsou divní. Možná jsou to upíři nebo vlkodlaci,” vložila se do diskuze druhá babka.

„Ale jděte, to je nesmysl. Já si spíš myslím, že to je nějaká sekta.

Nenechali ani policii, aby se na to tělo podívala. Možná ho zabili sami a pak snědli,” prohodila majitelka.

To hospodskému stačilo. Rychlým krokem upaloval z obchodu. Sedl do auta a rychle jel směrem do hor. V duchu mu běžely myšlenky, že tohle všechno musí říct chlapům. Že všechno, co říkal Roger a ten divný chlápek nedávno...že to všechno je zkrátka pravda.

Muž v kápi šel svižně ač sil mnoho neměl. Jednak se ale nechtěl sám jen tak promenádovat v lese a jednak nevěděl, co se nyní bude dít v hospodě a tak bude nejlépe, když zmizí a hlavně, když ho přitom nikdo neuvidí.

Naštěstí k tomu nemusel přejít celý les. Po slabší půlhodince se konečně objevila cestička, na které už stála černá limuzína. Muž se opřel o strom a těžce oddychoval. Stále ještě nemá dost sil a každé plýtvání silami ho může stát život. Takhle riskovat, to bylo naposled.

Došel k limuzíně a pohodlně se posadil.

Muž v černém obleku, který seděl naproti, podal přichozímu sklenici s tekutinou zelené barvy.

Ten ji ihned vypil. Tento nápoj mu dodával síly, ale tak to nešlo do nekonečna.

„Jak to vypadá pane?”

„Tuhle zemi taky dostaneme. Nakonec...,” dodal přichozí mrazivým hlasem. „Spíš mi řekni, jak to vypadá jinde?”

„Jižní Ameriku máme. Stejně tak střední, ale severní asi s námi nepůjde. Kanaďané a Američané jsou moc tvrdohlaví pane. Zamlouvá se jim vládnout, ale připadá jim to riskantní.”

„Jsou to hlupáci. A zrovna Američané se obvykle nebojí,” odpověděl muž a stále těžce oddychoval.

„Ve většině Asie to taky vypadá, že s námi půjdou. Jsou to hlavně ti z chudých zemí. Afrika je spíš zaostalá. Nechce jít s nikým. Ani s námi, ale ani s nimi. Problém je ale s Evropou. Tam odmítají skoro všichni.”

„Afrika není problém, tu lehce porazíme. Horší bude Evropa. Musíme je přesvědčit.“

„Jak? Dokud tam budou oni, nemáme šanci,” řekl muž v obleku.

Muž v kápi natáhl svou zkosnatělou ruku a chytil druhého muže pod krkem.

„Připravili mě o sílu. Úplně. Udělali ze mě skoro člověka. Ale já to přežil. Přežil a získal zpět sílu a nebylo to lehké. Stálo mě to mnoho úsilí. Mnoho...,” odříkával pomalu a jeho tvář, stále skrytá kápí, se blížila k hlavě druhého muže, který začal pomalu blednout.

„Vrátil jsem se. Několik posledních let přemlouvám ostatní, aby se ke mě připojili. A po tom všem si mě dovoluješ do tváře říct, že nemáme šanci? Kdybych si to skutečně myslel, myslíš, že bych angažoval svůj život, plno let a všechnu svou sílu do zbytečného boje?”

„Ne,” odpověděl přidušeným hlasem muž.

Ruka povolila a postava v kápi se stáhla zpět.

„Tak už to přede mnou nikdy neříkej. Šanci máme a vždycky. Ale jedno po druhém. Důležité je, že při nás stojí většina světa. A dnes jsem zajistil Švýcarsko. Pořád je nás víc, než si ten hlupák Jákob myslí. Jak jsem říkal, vyřídíme jedno po druhém. Teď už není čas na zajišťování dalších. Je nás mnoho a ti, co se k nám přidali, čekají, že se něco začne dít. Někteří už čekají léta. Nyní na svou stranu musíme dostat temné bytosti. Bytosti, které by Jákob nikdy na své straně mít nechtěl.”

„Bojí se jich?” zeptal se viditelně klidnější muž v obleku.

„On? Ten nezná strach. Tak jako já. Je velký moralista. Klidně by obětoval myšlenku na vítězství jen aby nemusel spolupracovat s podobnými bytostmi.”

„Kam tedy nyní vyrazíme?”

„Nyní jedeme do Rumunska. A až se k nám přidají a tím jsem si jistý, vyřídíme Jákobu a jeho smečku. A pokud se nám to podaří, nebude nám už stát nic v cestě. Teď, když máme na své straně většinu světa, tak se to blíží. Tohle je začátek konce vlády lidí,” zálibně se usmála postava v kápi.

Pak se auto rozjelo.

Kapitola třetí

Konec života

Půlnoc odbila.

„Čas nastal. Jdeme na to,“ promluvil do naprostého ticha Jakub a rozhlédl se po ostatních.

Všichni si tedy položili ruce na stůl a chytli se, jak jim prve říkal.

Jakub se zhluboka nadechl. Měl nepříjemné tušení, že tohle bude dlouhá noc.

„Posílám myšlenky nás všech do země mrtvých. Žádám převozníky země mrtvých, aby momentálně propustili učitele jménem Bořivoj, který zemřel násilnou smrtí. Prosím, přijď mezi nás.“

V místnosti bylo naprosté ticho. Spadlý špendlík by v tu chvíli byl velkým hlukem.

Ostatní se po sobě podívali.

„Žádám převozníka do země mrtvých, aby momentálně propustil mrtvého jménem Bořivoj, který zemřel třicátého šestý dva tisíce dvanáct, do země živých,“ řekl Jakub poněkud hlasitěji.

Ještě pár vteřin se nic nedělo a když už začal Franta pochybovat, že se něco stane, plamen svíčky se notně rozhořel a tancoval na všechny strany.

Všechny pohledy spočinuly na svíčce a Petře projel mráz po zádech. Ondřej měl problém, aby se s ostatními nerozpojil. Zdeněk koulel očima. To jediný Franta začal pociťovat mírné vzrušení a v duchu si říkal, že se konečně snad začne něco dít.

„Pokud si mezi námi, dej nám znamení duchu.“

Ještě pár vteřin se nedělo nic. A pak to všechno začalo.

Kamenné těžítko se pomalu sunulo napravo k červenému ubrusu. Když ho dosáhl, spočinulo opět v klidu.

Franta jasně cítil, jak z jedné strany Petra má neuvěřitelně rychlý tep, Ondřej byl zase na zhroucení. Zdeněk měl téměř dokořán otevřená ústa.

„Vítáme tě mezi námi a jsme poctěni tvou přítomností,“ řekl

Jakub, ale hned si všiml znechuceného pohledu Franty na nějž zareagoval svým pohledem a Franta pochopil.

„Máme na tebe pár dotazů. Jsi ochoten nám je zodpovědět?“

Těžítko se nejprve nasunulo na modrý ubrus, ale pak hned mířilo zpět.

„Jsme si vědomi velké námahy, kterou ti způsobuje odpovídání. Při stejné odpovědi můžeš nechat těžítka, kde je. Děkujeme ti za vstřícnost,“ dodal Jakub a hned pokračoval, „zajímají nás okolnosti tvé smrti. Jsi i přesto ochoten odpovídat?“

Kamenný trojúhelník se nehnul z místa.

„Děkujeme. Byl jsi zabit, to víme. Rádi bychom znali okolnosti tvé smrti. Byl jsi zabit ve škole?“

Těžítko znovu ani pohyb.

„Takže jsi byl zabit ve škole, ale jak se tvé tělo dostalo na školní pozemek pod okny. Shodili tě tam nebo dovezli již mrtvého? Byl jsi zhozen z okna?“

Jakub měl zatím štěstí na dotazy, těžítka se nehnulo a každá odpověď tak byla správnou dedukcí.

„Poté, co jsi byl shozen z okna, jsi byl ubit cihlou?“

Stále žádný pohyb.

„Tvůj vrah byl někdo ze zaměstnanců školy? Zabil tě někdo z tvých kolegů?“

Tentokrát se těžítka pomalu přemístilo na modrou barvu.

„Dobrá, zabil tě někdo z tvých žáků?“

Kámen pravdy zamířil k červené.

V tu chvíli se po sobě všichni podívali div, že se malíčkové spojení nerozpustilo.

„Byl tvým vrahem někdo z nás přítomných?“

Takové ticho jako nastalo nyní nebylo ani před chvílí. Nebylo slyšet ničí dech a plamen svíčky přestal svůj taneček.

Těžítka se nehnulo, takže to vypadalo, že odpověď je ano, ale Jakuba přepadl pocit, že Bořivoje přešla chuť na odpovědi.

„Tvá odpověď je tedy ano? Vrah je mezi námi?“ Jakub zesílil hlas.

Kamenný trojúhelník zamířil na modrou barvu, ale pak se vrátil k červené. Odpověď byla naprosto jasná.

Ondřej byl v podstatě na omdlení. Pot z něj lil a Franta mu musel malíček držet vlastním, aby udržel spojení. Zdeněk taky působil poněkud zvláštním dojmem. Tvářil se, jako by se měl každou chvíli pozvracet.

Jakub vše vnímal dobře, ale řekl si, že budou mít co chtěli.

„Dobrá duchu Bořivoje, ukaž na toho, kdo tě zabil. Kdo z nás je vrah?“

Všichni se po sobě opětovně pohlédli, ale nyní měl strach v očích i Franta. Každý se totiž obával, že těžítko ukáže zrovna na něj i když není vrah. Frantu ale také napadlo, že učitel může jen lhát a že pravdu se tímto způsobem stejně nemohou dozvědět.

Jenže duch kantora Bořivoje se rozhodl si poslední jízdu kameným trojúhelníkem užít. Postupně s ním projel kolem Petry, která s vyteřštěnýma očima na něj hleděla, jakmile se k ní blížil. Pak zamířil k Frantovi, ve kterém by se krve nedořezal. Největší děs ale způsobil u Ondřeje, který se na židli protáhl jako kočka tak, aby byl od stolu co nejdál a zároveň se nerozpojil. Nakonec mířil ke Zdeňkovi.

Jakubovi hlavou projela myšlenka, že pokud si duch jen hraje, pak těžítko ani u Zdeny nenechá a posune jej k němu, je jasné, že nic neví. Nebo je Zdeněk skutečný vrah. Všichni se na Zdeňka podívali. Ten trojúhelník upřeně sledoval a čekal, co se bude dít. Vypadal, že se nebojí a že přesně ví, co udělá v případě, že bude označen.

Jakmile kámen spočinul přímo u Zdeňkových rukou a již se dobrou půlminutu nepohnul, Zdeněk se nejprve rozhlédl po ostatních. Ti doslova zírali. Jakub věděl, že průšvih je na světě.

Pak se vše odehrálo v rychlém sledu.

Zdeněk vyskočil, shodil trojúhelník i s ubrusy ze stolu a zakřičel: „No a ty zmrde...zasloužil sis to!“

Jakmile ze stolu spadly věci, všichni uskočili a definitivně přetřaly spojení. Ondřej běžel ke dveřím, ale ty byly zamčené a tak s nimi jen hystericky lomcoval.

Petra běžela za Ondrou a snažila se dveře otevřít. Když se to nepodařilo, svou snahu upnula na okna, která byla zavřená na petlice.

Klíče od dveří visely na hřebíku zabitém ve zdi přímo nade dveřmi. Ale tma a hysterie způsobily, že si jich nikdo nevšiml.

Franta se postavil ke sloupu zády a vyděšeně zíral na Zdeňka. Ten se totiž také snažil dostat ke dveřím, ale nějaká neznámá síla jej stále táhla zpět a poté přímo k senu. Když byl Zdeněk na seně, nemohl se z něj vyhrabat. Nové a nové kupy sena se na něj valily ze všech stran. Jediný Jakub pochopil blížící se katastrofu. Svíce, která až dosud ležela bez povšimnutí na zemi a stále podivuhodně hořela, se pomalu ale jistě kutálela k vyschlému senu.

Jakub věděl, že co se stane nelze zastavit a i to, že Zdeňkovi již není pomoci. Proti těmto nadpozemským silám se nelze bránit.

Totéž sledoval i Franta, ale nebyl schopný ze sebe vypravit slova. Jakub rychle vstal a rozhodl se odemknout dveře a zajistit všem únik. Ale jakmile přiklusal ke dveřím, klíče se zvedly a skončily někde v seně.

„Nás netrestej, my nezasloužíme pomstu!“ zakřičel, ale nejspíš marně.

Duch Bořivoje se je rozhodl upálit zaživa všechny. Společně s Frantou a Petrou tak vytloukli ustavičným kopáním, které se všem zdálo jako věčnost, petlice, na které byla okna zavřena zvenku a následně je otevřeli.

Jenže pořád byli na půdě a výška byla závratná. Jakub se otočil. Seno hořelo a bylo jasné, že někde pod ním leží Zdeněk, který právě hoří s ním.

„Musíte skočit,“ zakřičel na Petru s Frantou.

Ti se na něj požívali, že se nejspíš zbláznil, ale Jakub přikývl.

„Není jiná možnost. Musíte. Holt neměl Ondřej sundávat ten žebřík. Nebo uhoříme. Sedněte na římsu a spusťte se po nohách. Zase taková výška to není, nic se vám nestane.“

Petra byla sice vyděšená, ale usedla na římsu a ještě se otočila zpět.

„Kde je Zdeněk?!“ zakřičela.

„Nestarej se a skoč,“ zařval Franta.

„A Ondra?“ rozhlédla se opět po půdě.

„Proboha skákej a ser na ně,“ křikl Franta a Petra se tak spustila, za pomoci obou kluků, z okna. Ti se natáhli z okna, jak nejvíc to šlo a pak Petru pustili.